MIRCEA ŢUGLEA

mircea ţuglea

TEXT

asalt

équivalences

2002

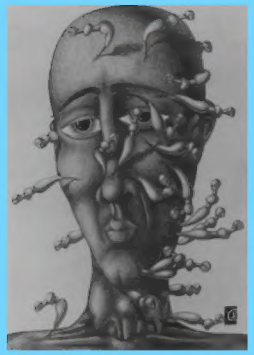

ORIGINAL EDITION:

© 2001 MIRCEA ŢUGLEA (Constanţa, Romania) [TEXT]
© 2001 PONTICA (Constanţa, Romania)

PRESENT [REVISED] EDITION:

© 2001 MIRCEA ŢUGLEA & ASALT (Constanţa, Romania) [TEXT]
© 2001 ADRIAN REZUŞ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITION]
© 2002 SORIN CONDREA (Constanţa, Romania) [LOGO *Resemnatul*]
© 2001 MUGUR GROSU (Constanţa, Romania) [PHOTO *August 24, 1999*]
© 2001 ARCHIVES ÉQUIVALENCES [PDFLaTeX – PDF/SCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication produced by PDFTeX14.H [© 2001 HÀN THẾ THÀNH] & **created by** LaTeX 2_ε with HYPERREF & PDF/SCREEN:

LaTeX 2_ε © 1993–2001 THE LaTeX3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIANTEX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 8, 2002

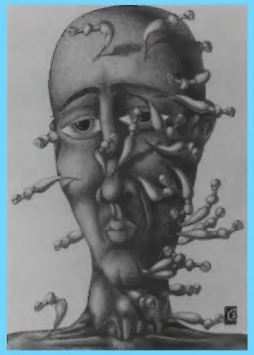

équivalences

mircea ţuglea

mircea ţuglea 2001

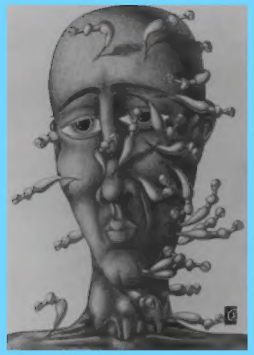

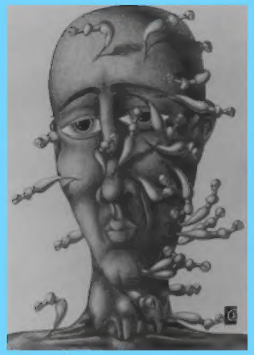

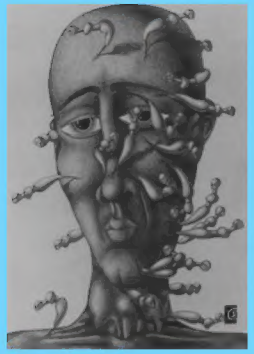

DEDICAŢII

lui *m&m*, că mă publică
pentru *mg*, zis *mc chicken*
lu' ileana, don quişoitu, fontana
moshmondinei, c-a zis că
şi celorlalţi tomiscani

(ordinea este aleatorie)

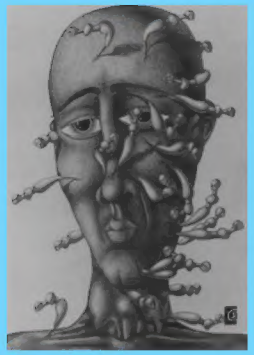

unele, altele

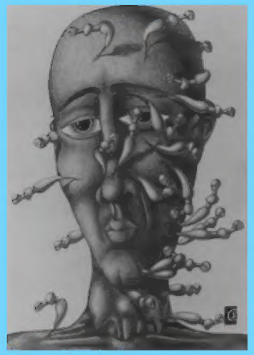

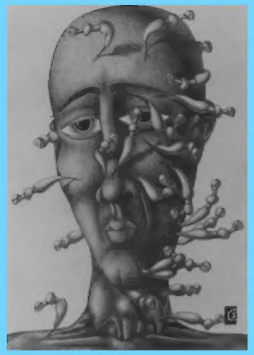

I

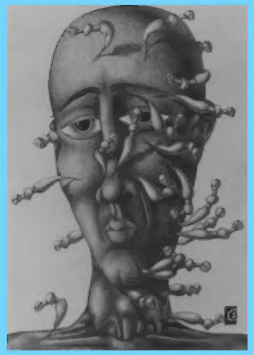

(intro)

pe mircea ţuglea nu l-a adus barza, ci pasărea
rok, cum plutea deasupra tecuciului (tecuciul e
un fel de ipoteşti), a aţipit la volan, şi cîteva clipe
nici nu şi-a dat seama că mircea ţuglea era în
primejdie să nu mai apuce el niciodată să scrie
cuvintele astea, dar brusc s-a trezit, s-a uitat
în jur, a căscat ochii, şi tocmai bine l-a prins
chiar cînd ştergea cu fundu' asfaltul, de-atunci
i-a rămas lui mircea ţuglea pe burtă un semn
de la gheară, el se laudă că s-a bătut cu golanii
sau, cînd e mai treaz, c-a căzut din copac, dar
nici el nu ştie bine cum şi ce, drept pentru care
noi, biograful lui, adică al nostru, atestăm: pe
mircea ţuglea nu l-a adus barza, ci pasărea rok

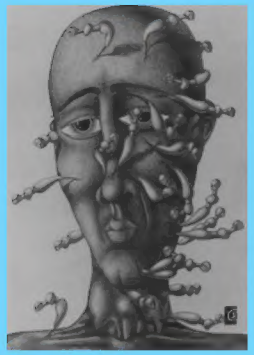

ochiul tău

e limpede că ochiul ţi-e tulbure, azi pe la casa
albă l-am văzut pe meijin, jucînd şotron cu nişte
pisici galbene, mi-a făcut un semn amical cu tentaculul
şi mi-a spus e un chin, tot o să plec eu în america, la colţ
era un borfaş, rugîndu-se în genunchi la dumnezeu să-l
păzească de diavolii cu chipiu, dacă nu, să vezi pe lumea
cealaltă cînd eu o să viu! altul trecea zîmbăreţ
susţinînd că nimic nu se schimbă nici în dragoste
nici în alte afaceri, oricum, arafat e băgat pîn' la gît în
atentate şi carnavale, după cum anunţă agenţiile
internaţionale, she's got the look strigă nişte tipi
referitor la ochiul tău, oricum, oricum, am punctul
meu ferm, bărbătesc, de vedere, e foarte limpede
că ochiul ţi-e tulbure, şi lumină nu cere

darmite cind auzi că fantoma lu' crăcănatu' bîntuie
prin berlin, însoţită de-o liotă întreagă care
se presupune c-ar fi statul major, că s-a inventat

papagalul gînditor, vorbitor & călător, care
în loc de plisc are-un led, darmite, darmite
ce să mai cred? l-au dat pe lenin, pe cioclu
jos de pe soclu, un tramvai a oprit în staţie
şi vine inflaţie, bush şi gorbaciov îşi ciocnesc
palmele încîntaţi, nişte beţivi dorm în şanţuri
obosiţi, surmenaţi, oricum, aflu că urşii-au
propus cultivarea unor suprafeţe întinse de mure
şi oricum, e limpede că ochiul ţi-e tulbure

(btlie, tălibt)

mereu m-au atras anumite cuvinte, -mi părea
că unele au sunet de vid, rostite, că se referă
de fapt la nimic, bolboroseam stînd pe tron, în
baie, luat de-un fel de transă, repede-repede
vreunul, ca *butelie*, sau *borcan*, şi el devenea
btlie, *tălibt* (ce să-nsemne *tălibt*?), altele erau
animăluţe fantastice, din aliens, *coţofană* sau
coropişniţă, care-aveau coarne, mîncau oameni
ele semănau, sub limbă-n rostire, cu veveriţele
coada lor flutura stufoasă-n auz, căcăţel ieşind
sfios dintr-un alt intestin, la vale în derdeluşul
de faianţă alunecau, înecîndu-se demne, ieşeam
din baie mormăind *btlie*, *tălibt*, mai trebuia să
zbor şi la grădiniţă, unde m-aştepta cătălina

gust de august

august cu ploi scurte, cînd am scîncit
amîndoi la cazino pînă ne-au luat dracii
cînd ne priveau stabilopozii zicînd şi noi
la vremea noastră, cînd mîna mea pe fundul
tău levita şi cînd marea tăcea
de fapt noi venisem să-l vedem pe eminescu
dar ce mi-am zis, hai să te fericescu
şi te-am pupat la colţul buzei tale albastre
cîtă vreme valuri se frecau de coaste
şi te-am luat în braţe ca pe o minge
ce lumina pînă-n zări
şi am plecat călări, călări
adulmecînd ierburile, cerburile
algele, falangele
unor nevisate mări

şi acum? s-a trecut
deloc nu mai simt gust
de august

(clipuri erotice)

începusem să visez clipuri erotice cu pamela anderson, stînd acolo-n cămăşuţa mea portocalie de şoim al patriei, cu mîna cătălinei strecurîndu-se insinuantă pe dedesubt, coborînd lent cu unghiile ca la ski pe pîrtia moale de piele, mă făcusem mai roşu decît crăvăţica mea tricoloră, mai tîrziu a venit fotograful, ne-a aşezat pe scăunele şi-a zis să zîmbim ceilalţi erau cam speriaţi, ce vrea nenele-ăsta? pînă la urmă au ieşit toţi hlizindu-se, doar eu m-am ţinut tare, cu mutra fixă, un *macho* adevărat, eram dîrz acasă-aveam buzduganul lu' harap alb şi-ncă unul secret, izbeam în zmei de scoteam untul din ei

la o fotografie

iată-te în hic et nunc-ul
meu, tu cu pruncul
alături, fotografie, şi eu
ascultîndu-ţi şoapta
o flăcăruie şi ai dispare, ca o dare din plete
şi n-ai mai fi tu, visătoare
juisătoare
cu cît timp în urmă duceai la exasperare bărbaţii?
cu cît timp în urmă, amanto, ne gîdilam, făceam canto?
întreb către poză
ea e alb-neagră şi nu-mi răspunde

ţi-a rămas doar zîmbetul trist, altcineva
îţi priveşte privirea
semănînd atît de tare cu toamna, cu ziua ploioasă
altcineva, misterioasă
dacă ai fi aici
şi mi-ai sări pe clapele maşinii de scris

încă n-aş crede c-ai fost reală
c-am fost împreună la ceaiuri dansante
în pas de andante
am fost?

dar nu are rost

începe să scrie

mircea are ochi verzi, are
păr pe picioare
pe care şi-l ascunde cu pantalonii
citeşte cărţi pe care nimeni nu le înţelege
dar despre care se spune că sînt bune
şi dă din umeri şi dă din aripi
pînă dă de dracu'
care-i face un semn mic cu coada
hai să bem o bere
şi cum stă aşa, la masa de lemn
se vede că pînă şi dracul are
nişte păr pe picioare
tu ce mai faci, zice necuratul
tot mai scrii poezii
despre fete cu părul de aur?
nu ştii decît să faci mişto, spune mircea
ce-ar fi să te duci tu dracului?
şi dracul se duce în el însuşi

mircea se uită în stînga, se uită în dreapta
se uită în centru
pînă iese un înger şi zice
de ce te uiţi tu în centru?
măi îngeraş, spune mircea
te pomeneşti că n-am voie
hai, ia-o la picior
şi, apropos, ai păr pe el?
am, zice îngerul
bine, baftă
apoi, mircea fumează o ţigară
şi începe să scrie

o umbră ea tace

uite, acum stau în pat, învelit
de plapuma cea albă şi nu
e nimeni să-mi pună mîna pe frunte
mă uit pe pereţi şi zăresc
doar o umbră ea tace
eu tac, ce să spun
un banc poate, să rîdă
în hohote vecinii prin somn
mai trăiesc oare, dacă
au dispărut cu toţii luaţi de un val
măi tu eşti singur, îmi spun
şi pe loc scriu şi versul ăsta
măi tu eşti singur, stai
sub plapumă şi crezi că te apără
de incendii dar tu deja
începi să arzi, să te retragi
din patul tău din real, şi iată
ce mai rămîne, adică doar
o umbră ea tace

cinci lalele

sînt cam mahmur, vă previn
tocmai intru-n poem, cînd
ei drăcie, văd cinci lalele
galbene, strălucind ca
lanterna, de-o săptămînă
nu apă le-am dat, ci sifon
în vază stau ca-n balon
cinci dame-ofilite, bătrîne
uzate, filate, n-au aflat
ele ce porcării îmi trec
mie prin cap, ca unui
tîmpiţel de poet, cum
îmi sforăie mintea, le
strîng tandru la piept
constanţa-n cinci dame
pe cinci voci, cinci dulci
mormoloci, prin aievitatea
care rîgîie ca un gîtlej

terasa colonadelor blues

cum să mai scrii poeme de dragoste
să scrii cum noaptea, la fereastră
sub lună, da, chiar sub lună, ţi
s-a făcut deodată aşa lehamite că
de mirare-ai scăpat ţigara din mînă
ea s-a ciocnit de asfalt, răspîndind
scîntei în juru-i, şi-n lumina lor
tu ai văzut saltu-ngrozit al unei
pisici care, biata, abia adormise?
să scrii despre mica umbra, deodată
sărind din oglinda unei vitrine
şi care, la braţ, te-a cărat toată
ziua, prin magazine, iar seara
cînd ai ajuns acasă, frînt, ameţit
de voaluri, de rochii parfumate
de maimuţoi şi-ngheţate, ai băut
singur, năuc, jumate de vodcă?
sau cum, cu ochii-mpăienjeniţi de

atîta citit, cu mintea goală, te-ai
oprit la terasă şi fără nici măcar
să guşti berea-ai chemat florăreasă
ce, foşnind fuste, într-o clipă a
şi venit cu un braţ de buchete, cum
să scrii că n-aveai cui le trimete?
la naiba, toate s-au spus, şi s-au
scris toate poemele de dragoste care
cîndva, s-ar fi putut măcar scrie
a rămas, în amurg, cerul gol ca
pieliţa unei fete, sclipind arămie

live! unplugged!

locuim într-un poem mare cît
blocu' ăsta înalt şi urît
ca o cutie cu multe etaje
şi dormitoare garaje, unde vecinii
cu mutrele lor de actanţi, îşi
parchează hoitul şi cresc
în ghivece semnificanţi, ei
mă salută slugarnic, cu pălăriile
scoase, îmi duc gunoiul, iau
sifoane şi mă servesc mereu
cu ţigări, cu bomboane, apoi
ca să rămînă-n poem, mă
cheamă să bem, dom' mircea
zic ei, ce-i cu viaţa noastră
cum mai urcăm, că liftul
nu merge, cum să ne
mai textualizăm? apă
caldă nu, jegul stă

pe noi ca rufele pe sîrmă
ne vede cititorii şi zice, uite
bă şi la ăştia, parcă-i din
cazanu' cu smoală, muşte
cu pliciul puse pe coală, las'
să trăncănească, zic, altceva
ce-au de făcut, noi muncim
creăm, bă! artă, bă!
intrăm direct în eternitate
live! şi unplugged!

(chestii adînci)

îl duc pe nepotă-miu la tren, are căciuliţă
cu moţ şi fular violet pîn' la nas, da-i ff chipeş
la vîrsta lui eu eram bosumflat rău, stăteam
în poză ca pe wc, trece şi-un nene prin nea
cu trei ziare fleoşcăite, dar strigînd în şoaptă
(sau îmi pare?) *frankfurter allgemeiner zeitung*!
die presse! *magyar hirlap*! al naibii, îmi zic
ce să caute cu *faz*-ul moşu' aici? sau cu ziarul
lui kraus? îl privesc neliniştit, n-o fi chiar moşu'
ăla? şi dacă-i, nu ne ia la mişto? ăsta mic
zice să vin cu el la bucale, eu că nu-l las să plece
mai simplu-i, aflu, în loc să dai să ceri încă
anume ce? asta-i altă chestie-adîncă, (bunica
a murit de crăciun, eu sînt tot ca de stîncă)

la sifoane, remix

marele poet mircea ţuglea stă la
coadă la sifoane, şi chiar lîngă
el doi ţigănuşi îi şi traduc
opera într-o limbă de foarte mare
circulaţie, baba cu negi în obraz
e dactilografa, cu un cornet special
trage cu urechea la tot ce bîlbîie
mircea în somn, şi imediat bate
la maşină, apoi trimite foile
semnate anonim, pe la reviste
însă degeaba, toţi recunosc stilul
bărbosul este, desigur, manager
a făcut avere vînzînd poeziile lui
mircea ţuglea, la început c-o tarabă
apoi cu două, şi-acum, uite, are
vilă şi supermarkt la parter, mai
sînt, fireşte, şi-o groază de
cititori la coadă, ei cu toţii

aşteaptă ca mircea, cu jetul
sifonului, să scrie pe-asfalt un
poem cum nu s-a mai pomenit
ş-apoi, cu ce-a mai rămas, să
împroaşte în public, de să rămîie
toţi fleoaşcă şi bucuroşi, însă marele
poet mircea ţuglea scuipă doar
uşor pe asfalt, el e foarte modest
d-aia-l iubim aşa mult, o să pună
de-un şpriţ şi cu toţii vom bea
de dragul artei, aici, la sifoane

II

***

io, mircea ţuglea, ajuns
in my twenties, văd umbră
de mîna-ntinzi, aer prinzi
sînt treaz, sînt şi tînăr
ah muzica asta, eu cîndva
cloceam o iluzie, însă ea
n-a vrut, şi-am înjurat-o
nimic ce crapă, ţi-e dîra
uşoară, înaripată şi acră
io, mircea ţuglea, ajuns
in my twenties, sînt uns
şi zeu fierbinte, hot god
io, mircea ţuglea, scad

***

un poem de-al fratelui meu
visele-mi aleargă cu mult
mai repede decît rachetele pămîntenilor
ele au ajuns de mult pe pluton
au şi părăsit sistemul solar
şi acum explorează galaxiile vecine
cîteodată se mai ciocnesc
cu meteoriţi, comete, şi se
întorc pe pămînt, pentru
reparaţii capitale, a fost un
poem de-al fratelui meu

***

dimineaţa, ghirlande de cer
alb se ridică, şi teatrul
fantasio-i o salată de boeuf
alături stă, zgribulit, chiar
mircea ţuglea-n ceaţa mahmură
cînd vine, încet, troleul, din el
se coboară la primărie, transmitem
pe viu, iată, pescăruşi în abis
cad şi-n mare, să prindă
ţiparii ce joacă, zdrobită-i
de-asfalt, a lor moacă

***

şase şase doi cinci nouă doi
ăsta e numărul meu de telefon
patruşpatru, şaptezeci, alte
numere importante, acesta-s eu
iau bursă şi beau pînă vărs
oraşul natal nu l-am mai văzut
de mult, la douăzeci, şi-unu ani
barba-mi creşte, raportez, foarte
repede, şi roiesc în inconştient
fel de fel de obsesii, iar de-nchid
un ochi, nu văd, zău, mai nimic
şapteşpe, cît dau randament
sexual nu interesează, oricum
n-am pe cine, noaptea-mi plimb
visele pe faleză, s-admire
cum tot eu pe valuri merg, ori
iarna, cum ninge decembre
şi, deseori, umbra mea de o sută

optzecişicinci cm-nspăimîntă
trecătorii, ivindu-se-n fereastră
să fumeze-o ţigară, şase şase
doi cinci nouă doi, ăsta e
numărul meu de telefon

***

vai, ce plictiseală, doar
luna se plimbă, mouse mic
pe cer, întunecime şi seară
e iară, trăim parcă-n gnoză
într-o vomă roză, aceasta
este camera mea, unde a
distruge-nseamnă a crea
capul de-ntorc văd nişte
picioare cu păr pe ele, sînt
ale mele, ce plictiseală
asta-i camera mea, luciul
ei roşu de catifea, e foarte
seară şi e foarte ploaie

***

mimă-i lumea, şi cu dînsa
laolaltă sîntem noi, mingi
pe bot ţinute-n sprijin
auctorii cei vioi, ştim
de-aceste, că-n nucleu
coama-şi scutură un leu
şi că-n leul lumii taică
toarce-ncetişor leoaică
însă dincolo, ce-i oare
ochi de vulture, nová
sclipind, tînăr zeu încă
mai dactilografiind?
umbră-i, şi mimă lumea
durere, draci & băutură
şi demonul ăla-al lui
maxwell care nu mai apare

***

ea era frumoasă, ca urma de glonţ
şi tare mai semăna cu ideea de ronţ
făcea, cu sforile propriilor mîini, ce
graţioase mişcări din coadă de cîini
ea avea un şiret alb pentru buze, şi
vorbele-i erau transparente, meduze
din cap dădea cu studiată încetineală
cum ai scutura o peniţă, de cerneală
avea încă un ochi, de safir albăstrui
cu privirea oprită, în floare de cui
ţin minte, pe unghia degetului mic
că păstra un strop de suflet, cubic

***

tu eşti dulce şi soft, cum
pepenele copt, eşti zemoasă
mături cu umbra, furioasă
în cale tot, ai duh de pisică
cum zgîrîie aeru-n trecere cu
a lui gheară-nchipuită, mică, tu
eşti dulce şi soft, şi capriciu
şi moft, pari mereu că arunci
pe cer caraghioase, şi lungi
zmee, părul de îţi scînteie
tu trăieşti într-un cub auriu
infantă tu, într-un zar viu

***

toamna, -n oraşul cu caleşti
tu nu mai eşti, tu nu mai eşti
decît o nălucire, nimic nu-i
din tine, împrejurul domului
parfumul femeilor nu mai are
al ţîţei tale, hélas, aer tare
nici dunărea mică nu trece, cum
treceai tu, îngîndurată, rece
pe lîngă mine, aici plouă, şi
cad parcă tot timpul din cer
boabe de zahăr, cubi de piper

***

io, leopoldus, humil serv al
tău, clementissime deus, nici
nu mai ştiu dacă-n noul sau
vechiul hofburg fac pipi caii
iubita m-a părăsit, umbra ei
cutreieră alte alei, dincolo-s
japonezi, fotografiază totul
pînă şi pe mine, care nu fac
parte din el, nici nu-mi plac
pozele, io leopoldus, humil
scriu aceste, că urbea pare
la pipăit, sex de fecioare

închei, deci, epistulia astă
cu iscăleala-mi finalicească

urmează nişte

poeme vieneze

Allein

O, primăvară-a dragostei, te-asemeni
wo ich bin ist chaos, aber ich kann nicht ueberall sein
sîntem persoană publică-acum, tre' să ne bărbierim, să
ne tragem un look mai acătării, că doar mîine
ne-apucă blazarea, sîntem un debutant în viaţă, un fel
de jack călare pe vrej, und so weiter.
Am fost şi noi la monte carlo, ce credeţi, şi-n arcadia
am răzuit cişmigiul ca brînza cu tălpile, ne-am
dat cu trabantul pe magheru, am fost la cabaret şi motor
dar n-am văzut decît morţi de zăpadă.
Ne ştiu veveriţele din schönbrunn, şi leul cu cele trei
leoaice-ale sale, ne trimit salutări
toate vînzătoarele de castane, ne-a învăţat mutra pînă şi
vatmanul tramvaiului, mie şi duhului meu.
Allein, allein, n-avem prieteni şi nici iubite, doar hăul
de umbră care ne-nghite, întrebi, sînt tentantă?
răspund, eşti cosmică, eşti halucinantă, himeră, himeră
apari deja-n hărţi, şi bărbaţii te speră.

Amicul meu american a fost vara asta-n constanţa, şi?
zic, it's a fucking city, with fucking people
încerc să-i explic că nu-i chiar aşa, îmi povesteşte
cum cineva i-a smuls sandwich-ul din mînă
your fucking sandwich, zic, şi-i întorc spatele, aber
ich kann nicht ueberall sein, nein.

E totuşi vreme pentru toate, pentru dragoste, danţ
vreme să intri-n femeie şi vreme să ieşi
o vreme a singurătăţii, umbrei şi prăbuşirii, şi vreme
pentru joc şi pentru împreunare, mai este
încă vreme ca, dimineţile, să-ţi văd ochii-n oglindă, şi
vreme ca mîna-ntinsă să nu te cuprindă, este
vreme să mîngîi şi să loveşti, să izgoneşti şi să uiţi
vreme e să visezi, şi vreme să te trezeşti.
Ieri am citit toată ziua, şi plimbîndu-mă seara prin
volksgarten, m-am gîndit că trebuie, totuşi
să-mi iau şi eu o nevastă, să fac copii şi să-i cresc
mai trebuie şi să-nvăţ să merg pe bicicletă
ce va rămîne din mircea atunci, din arătarea cu plete, îi
vor mai ciuguli oare porumbeii din palmă?
Stau cu duhul, zîmbim ciocnim, vorba lu' lefter, mai
înghiţim nişte semnificat, shantih
shantih, vreme-i să bei şi vreme să verşi, încă mai este
vreme să intri-n femeie şi vreme să ieşi.

Eu printre frunze moarte, pe malul dunării mici, tăcere
tot eu mărşăluind prin schloß belvedere
eu pe treptele de sub friedensbrücke, şi gîşte plutind
aşa plictisite-n reflexia urbei pe ape
tăcere, eu şi umbra la cafe stein, ascunşi după fumul
ţigării, iarăşi eu în uno city, citind
don't fuck there, nu pot să scriu despre asta, tăcere
eu în camera mea, deschizîndu-mi o bere.
Zic grüß gott, zici grüß gott, mai zic bitte sehr, zici
danke schön, zic auf wiedersehen, zici
wiedersehen, trebuie să pui doar accentul corect, poţi
spune şi der bus kommt, wir speisen uns ein
zum running power slam, dar e foarte complicat, ăsta-i
de fapt un poem, iar poeme nu se mai scriu.
Mi-e oaspete-o gărgăriţă de ceva timp, doarme pe cărţi
şi pare că ştie despre lumea asta mai multe
decît noi toţi, poate-i o zînă bună, venită-n control
dragă gărgăriţă, rămîi, tu eşti singura
mea prietenă, doar tu mă aştepţi cînd seara deschid
uşa camerei mele, şi reintru în vid.
Tăcere, eu printre frunze moarte, pe malul dunării mici
eu şi tigrul holbîndu-ne unul la altul
fiecare din cuşca lui, iarăşi eu, încă la cafe stein
tăcere-i, tăcere, wir speisen uns ein.

Sînt în tramvai, mă gîndesc la ce dracu' să fac azi
zic fie ce-o fi, mă duc la bibliotecă
aşa că mă tîrîi pe karl lueger, trec prin volksgarten
şi iată-mă înăuntru, dar ce să citesc
tastez mircea ţuglea şi, fir-ar să fie, se-aude beep
nu-i nimic, zic, şi tastez şoitu grig
se-aude beep, ce bibliotecă-i asta, să nu-l aibă nici
pe grig şoitu, e-un prieten de-al meu
a scris anticulinarele, ba chiar s-a şi însurat, nu
mai citesc nimic azi, m-am săturat.
Lîngă votiv kirche se află votiv kino, şi votiv cafe
parc-aş bea o bere, grosses, kleines
şi picoliţa zîmbeşte-n aşteptare, nu ştiu cum se zice
mijlocie-n nemţeşte, aşa că iau una mare.
Trec cîini în pas uşor, prin parc, cu oameni agăţaţi
de zgarda lor, mai trec însă şi fete
rîzînd pe biciclete, lui tămaş i-am furat un poem, şi
el care zicea că-s om bun, altcineva
achim, crede c-am şi citit toate cărţile, fiindcă i-am
spus nişte versuri din mallarmé, i-am
mai spus şi paolei c-are picioare frumoase, de-atunci
vine la curs doar în fuste scurte, dar
unde-s eu, dacă m-aş putea împacheta şi pune-n buzunar
lîngă ţigări, ar fi poate mai bine.

Am învăţat pînă şi felul cum jamal trişează la cărţi
cum dansează monika-n diwali, zilele
cînd fac piaţa cu shampa-mpreună, nopţile cînd pictăm
şi surîsul complice-al panterei roz, stă
agăţată de-antena radioului, prin ea am aflat rezultatul
alegerilor din România, şi-a doua zi
am făcut cinste, acum ascult mamas & papas, simt că
[există
ceva dincolo de fiecare vers din poemul
ăsta, şi nu doar umbre, cum zicea artaud, dincolo de elfi
se află chiar ea, care-acum zece ani
alături de alţii, a cumpărat un metru pătrat din actualul
parc naţional, dincolo de mircea stă
micul animal crud, în faţa bătrînei lui maşini de scris, îl
iubesc şi pe el, însă nu foarte mult.
A fost o vreme, hélas, cînd eram deştept, eram tînăr, nu
se mai vede nici fumul ţigărilor mele acum
şi de tîrziu trist eram ca de-a marcului soaţă alean, noaptea
licurici îmi zburau cum cometele-n urmă, eram
dat naibii, şi tînăr, acum mă bucură alte lucruri, mai mici
cum ar fi faptul că exist, că-mi mai visez
orăşelul natal, că poate prietenii nu m-au uitat, c-am dorit
şi-am fost îndrăgit, ochii mi s-au luminat
văzîndu-te, s-au umbrit căutîndu-te, şi s-au luminat iar

ca flacăra, dar ce folos, răspunsul prieteno
e goană după vînt, răspunsu-i acesta, doar himera rîzînd
în toate, ascultă şi tu, cum se zbate.

Vom merge însă mai departe, cît mai departe, acolo unde
nici păsările nu ajung, plus loin, plus loin
vom aprinde focuri, şi-n dogoarea lor ne vom dezmorţi,
[vom
săgeta fiare ne'nchipuite, cu blana sclipindă
ce ne vor tăia calea, vom întinde capcane, şi dimineţile
zarea iarăşi o vom străpunge, cum trupul
femeii trezite din somn, ne vor urma iepurii neastîmpăraţi
duhurile, bursucii şi veveriţele, ne vor
da tîrcoale lupii, crezînd că sîntem de mîncare, dar odată
ieşiţi din selvă, cum vor scheuna după noi...
Plus loin, plus loin, pînă cînd printre ierburi înalte vom
zări hîrjonindu-se tigri, pînă cînd briza
ne va lovi tîmplele, plus loin, pînă ochiul însîngerat al
cerului în apus se va întredeschide, şi-n
apele lui moarte va sticli semnul neînţeles, pînă noaptea
se va căsca înghiţindu-ne, şi-şi va desface
meandrele visul, plus loin, pînă-n fluturi de fum zburînd
lin, şi rotit, spre lumină ne vom preface.

Vorba lu' rorty, the truth is out there, în marea-mbulzeală
acum că l-am găsit, ne putem odihni şi noi, nu?
seara-n cer foiesc pixeli prietenoşi, pe mariahilferstrasse
reclamele toate torc vesele, fîşîind, fîşîind
ăsta-i oraşul lui mc şi-al lui muşina-vodă, bodiu n-are
ce căuta aici, e prea bodiulesc, poate doar
să strige el prin tramvai, în locul vocii nevăzute, bitte alle
aussteigen, nişte fetişcane din salzburg
m-agaţă pe stradă, unde-i şarmul vienei, îmi ciripesc ele
aproape cîntînd, sînt frumoase, dar tu
himeră, eşti mai frumoasă, ştiai că semeni cu nevasta lui
schiele, das ist funny, tu nici n-ai auzit
de schiele, îngerii ăştia ţi-ar părea băieţei pofticioşi
buni să intre noaptea-n vise, deşi nu
eşti aici, în eye-face, pînă şi circul din faţa primăriei
1-au strîns de teama-ţi, pe tine te reflectă
dunărea, de tine vorbesc în cafe olmeca, toamna-n oraşul
cu caleşti, tu nu mai eşti, tu nu mai eşti.
Tlönplatz, sex uriaş feminin, în care privindu-l aproape
te-absorbi, tlönplatz, albastru-al fericirii
şi-al lui yves klein, în baie-mi expun opera imperfectă
dar fără seamăn, o oglindă-autoportret, mă
întîlnesc cu duhul, îl întreb un' se duce, prin ploaie
răspunde, mă plimb prin ploaie, dar tu?

nu prea ştiu ce să-i spun, şi zîmbesc, în minte-mi vine
poemu' ăsta de hesse, seltsam im nebel
zu wandern, leben heisst einsam sein, kein mensch
kennt den andern, jeder ist allein, allein.

Sînt foarte trist, am chef să-mi dau foc, tot ce se termină
se termină prost, it's finished mircea
apoi un somn lung, fără vise, seara pe mariahilferstrasse
purtîndu-mi mintea goală ca pe-un balon, şi
ea zburînd şi contopindu-se cu mintea angelică, prin cercul
cu trei nume deosebite, nu pe altă cale
mă apropii de mine decît prin tine, o tu, pe mine ţie
[redă-mă
mă-ntreb ce rost au lucrurile, noi, de ce
mai trăim, cine ne tot trage şuturile astea în fund, n-ar fi
mai bine să bem ceva? mă plictiseşte pînă
şi poemu' ăsta, nu înţeleg de ce-l scriu, de ce am scris tot
ce-am scris pînă-acum, de parcă m-aş fi
spălat pe mîini, poemul în leopardă, în care s-au şi-mbulzit
cîntecele lui donovan, versurile lui sorin
şi tămaş, ba chiar şi niţel ficino, pe bune, nici nu mai ştiu
la ce se referă acea vorbă-a lui rorty
pe care privindu-l în poză mi-am zis, ia te uită, seamănă
[cu
tatăl andradei, şi mi-a devenit deodată

simpatic, cît despre artaud, cu ruşine mărturisesc că
[nu l-am
citit, mi-a povestit achim cum a murit, eu
îmi priveam mîinile, arătam cred cam ridicol, cu
[ţoalele-aiurea
mereu parcă nebărbierit, cu membrele prea
lungi, neştiind încotro să o ia, ce naiba să mai scriu, m-am
săturat, gata, m-am săturat, vă îmbrăţişez
al vostru

I.
Vino-n Wien să bem un vin. Peste-o lună am luat premiul Nobel

haus döbling, camera lu' mirce, cu maşina verde de scris pe masă, scrumiere pline, poze cu emanuelle seigner, cutii goale de bere, bruno monari, dali şi schiele
spectatorii stau în pat şi fumează, cam trimbulinzi
cititorii stau şi ei pe unde pot, naiba să-i ia

intră dama de serviciu

dama: mein gott, această lume e nelumea

apar, sărind ca leii la circ prin flăcări
ileana, don quişoitu, fontana

lena lazăr, pocnind din bici: cercul de la viena!

aplauze, se scandează

lena lazăr: ştiaţi că viena are doar şase locuitori? ca-n propp: doi la primărie, doi la prefectură, actantu' şi calu'
m & m: n-ai uitat nimic? mai gîndeşte-te

ruhe, toţi se gîndesc
ochii lor cît cepele cresc

lena, sfioasă: doma cu camelii sau dama cu ofelii?
don quişoitu: motanul muniu, muniul motanu?
toţi: fecioara lu' dali, sodomizată de propria ei castitate?
jamal, pe fereastră: jamal?
emanuelle, din poze: emanuelle?
nevasta lui schiele: nevasta lui schiele?
m & m, faraonic: nu măi – autorul!
anastasiu: ştiam eu

linişte/tăcere, wie heisst das auf deutsch?
s-aude, s-aude, în hall cum mirce cîntă

vino-n wien să bem un vin
îndulcit cu roz venin
vino-n wien cînd norii vin
şi ne plouă-ncet, felin
ploaia limpede de mai

iară japonezi pe cai
meşteresc la blitzul lor
vino-n wien, ochii mă dor
fără tine, dulce chin
vino, să îmi torni în vin
roz venin din sînul tău

apare mirce, c-un sac de cutii de bere, tîrînd o pizza imensă după el, z'ce: ce, party fără mine?

dama, sfioasă: mein gott
mirce, trăgînd-o: ne scuzaţi

înghesuie dama sub duş, s-aud gemete, scrîşnete, pocnituri ceilalţi desfac cutii de bere, de răsună cum/loviturile de tun atraşi de gălăgie, ca şi de mirosul de pizza, năvălesc în cameră doris, monika, vatmanul tramvaiului care trece, călătorii şi trădătorii, ceilalţi bursieri herder, caius dobrescu cu bodiu-n buzunar,
iar ultimul,

clătinîndu-se, jamal, care z'ce: ich bin... betrunken
mirce şi dama: was ist passiert? (zărind gloata) aha!

sobă în care arde un cîine lup
aducere-aminte despre vremuri trecute

şi despre faptul că te-am iubit
femeie, numele tău îmi evocă o cruciadă
în care zeii s-au luptat ca să te aibă
şi te-au avut toţi

mirce: vă vine să credeţi c-am scris oda asta la treişpe ani? şi că afurisiţii de colegi mi-au furat caietul, şi-nţelegînd în loc de „odă“ – „oală“, au prins s-alerge prin clasă strigînd „oală!“, „oală!“, într-o oră toată şcoala aflase, şi pe la colţuri golanii declamau, strîmbîndu-se de rîs, „sobă în care arde...“ peste-o lună am luat premiul nobel, de-atunci (mîngîind fundul damei) îmi plac mie femeile!... destul cu vorbăria, sărbătorim!

bodiu, din buzunar: n-aud nimic! ce z'ce?
caius, îl scoate: ţi-e mai bine?
bodiu: danke, unde mergem?

mirce: la prater, să bem! să ne dăm în roata mare, să sărim cu catapultele! acolo ceru-i lucios şi din el cad castane, acolo
miroase a vodka chiar şi-n wc, fecioare despletite călăresc la hipodrom! (lui jamal) ştiu şi-un sex shop, dacă vrei!
jamal, din matrioşka: ich... bin... betrunken (cade)

mirce: ei, valea!

dispar cîntînd „vino-n wien să bem un vin“

dama, obosită: mein gott, această nelume e lumea

din colţ iese rinocerbu' şi-nfulecă pizza
nevasta lui schiele îl priveşte cu poftă
m & m o priveşte pe nevasta lui schiele

II.
Amor în Schottentor. Komm, wir tanzen. Minunata călătorie a lui Alex şi-a Ilenei

schottentor, orele serii
militanţi greenpeace împart bombe artizanale
la standul de tabak se vinde cartea asta
cîntăreţi ambulanţi, muzică din anzi

tramvaiul vine, coboară japonezi
apoi mirce şi dama

mirce: cine ne tot trage şuturile astea-n fund?

dama: şuturile astea sînt paşi înainte
mirce: texte (fetei din stand) cartea, bitte
fata: care carte?
mirce: cum care? mircea ţuglea! (fata-l serveşte – damei)
nu vezi? texte, mă şi-ncurc în ele, în roluri (răsfoieşte)
ce dracu' tre să zic?

dama: nu-i aşa că m-am îngrăşat?
mirce, citind: da, semeni cu paola... aşa scrie – cine-o fi paola? poate-n allein... (răsfoieşte) i-am spus şi paolei c-are
picioare frumoase... ce poem idiot
muzicanţii, cîntă: yo te amo tanto...
mirce: auzi? komm, wir tanzen
dama: ja, wir tanzen

cineva introduce textul, numai
o băbuţă care cerşeşte nu vrea să fie-ntrodusă
se zbate, mirce şi dama o trag înapoi
odată cu ea pe alex şi pe ileana doi

alex: la naiba! tocmai vroiam s-o tai la aba
ileana: seamănă cu infernu' lui dante

militanţii greenpeace îi înconjoară, le oferă
nava lu' cousteau pe mărgele, se cîntă imbacocha
în cinstea lor, japonezii tropăie şi fotografiază

dama: willkommen!
mirce: mîncăm o bere?

bere de salcii, bere de vis
licoare de creier uitat deschis

mirce: hai să vă recit ceva din jurnalu' meu:

„azi, ileana mi-a făcut o surpriză nebănuită, anume faptul că mi-a dăruit cartea nou apărută – a lui heidegger, sein und zeit – adică fiinţă şi timp

este chiar monumentul gîndirii heideggeriene, şi mă întreb dacă nu cumva am aşteptat clipa asta, cînd o să am traducerea în română, sau cînd o să fiu în stare să citesc în original, pentru a începe să-l descifrez, atît cît se poate descifra, pe heidegger“

asta, acum trei ani

ieri, la nationalbibliothek, citeam heidegger şi masoch

cred că-l prefer pe masoch lui de sade

dama: to love and to be loved, what joy

tăcere, se bea bere
tramvaiele vin şi pleacă
băbuţa care cerşeşte se-apleacă
să-şi lege şireturile

mirce: şi întorcîndu-mă prin zăpada din ring, am simţit pentru prima dată cu-adevărat că oraşul ăsta e ireal, că dincolo de aura lui, de lucitul fantastic, de concertele de anul nou se ascunde o aceeaşi singurătate, un acelaşi vis întrerupt ca şi ale noastre

am simţit că iubesc zăpada pe care calc, arborii goi din volksgarten şi felul în care arată acum, după sărbători, piaţa din faţa primăriei, părăsită, jalnică
exist, lumea nu-mi pare goală
dama: na komm
ileana şi alex: ştii ceva? ia dă-ne textu'

parafe, chestii, mirce le dă textu'
japonezii fotografiază

alex şi ileana: hei, e cinciu'! luminiţa!
sala e cinci, luminiţa: alo, alo?
cei doi: luminiţa, ne-auzi?
luminiţa: foarte prost
cei doi: scoate-ne de-aici!

se vede o săgeată uriaşă de mouse cum pătrunde
trece peste japonezii mască, muzicanţi şi militanţi
se opreşte pe cei doi şi face clic
alex şi ileana dispar în nimic

schottentor, orele serii
militanţi greenpeace împart bombe artizanale
la standul de tabak se vinde cartea asta
cîntăreţi ambulanţi, muzică din anzi

tramvaiul vine, urcă japonezi
apoi mirce şi dama

fata-n stand stă ca-ntr-o poză
băbuţa se preface în pulbere roză

haben sie zwei schilling für mich?
danke

III.
Metoda Gaspey Otto Sauer. Ce-i proezia? Cîteva secunde înainte de trezire

după party-n haus döbling, noapte, ţigări fumîndu-se singure
şi-ntr-un colţ shampa, pictînd
mirce îi va lua un interviu autorului, din cauza asemănării
de nume, replicile lor se vor suprapune
unul dintre ei, la coniac, citeşte tare din gramatica germană
a lui leist, heidelberg, juliu groos, 1899

odată ce şcoleriĭ aŭ ajuns acolo ca să pótă începe studiul gramaticiĭ, pentru profesorul care procedéză pedagicesce şi nu va recurge nicĭ odată la o metodă nesistematică şi tîmpitóre a la ollendorf... ce dracu face bou' ăla? aproape-i ziuă, şi coniacu' s-a dus... cînd ambrozie citea, ochii lui alunecau pe pagini şi inima alegea înţelesul, dar vocea şi limba lui se odihneau

apare celălalt: hallo, am întîrziat un pic, să-i dăm drumu': domnule ţuglea... zi-mi „băi autorule“ sau „scripto-

ru' naibii", da' nu mă lua cu... aha, am înţeles – atunci încep c-o întrebare aşa, mai intimă: de ce „mirce", şi nu, cum trebuia, „mircea"? ăsta-i semnul irealităţii tale, vii de fapt dintr-o proză de-a lu' fontana, unde erai ăla care ţipa „exist, într-un manuscris murrealist", a citit chestia asta-n junimea şi era să iasă cu păruială

ok, m-am lămurit – dar proezia? ştii, mă întreabă fraierii de cititori mai mereu, „ce-i de fapt, domne, proezia?"... nu e nimic, vorba lu' cage: afirm că n-am nimic de spus – şi iată proezia... întrebarile astea, „ce-i cutare?", „dar cutare?", sînt întrebări metafizice, fără răspuns – aş prefera, poate, nişte întrebări patafizice, dat fiind că ele, cum zicea tata jarry, trec dincolo de metafizică exact cît metafizica trece de fizică

ce nu-i proezia, atunci? proezia e totul, este ceea ce simţi cînd striveşti între dinţi o boabă de strugure, cînd te plimbi seara pe malul dunării şi cînd, departe de tine, auzi oraşul masturbîndu-se, este umbra care îţi năpădeşte încet mintea, fetişcanele moarte, şi dîra de sînge pe care o lasă mîna ta, scriind, pe suprafaţa de sticlă a foii

cum adică, fetişcanele moarte? păi flori marieta anca monica violeta rosana corina luci cezara liz manuela alina sorina ramona ralu şi paola... şi cîrciumile, nicoreşti ocaua lu' cuza delicia piuliţa trocadero meduza terasa colonade-

lor moara lu' făgădău genţiana aba cafe stein la mustacă bolta rece şi shorley sau surely

dar vraja mării? sigur, şi vraja mării, apoi bibliotecile, cea din tecuci, unde-am citit tot jules verne, biblioteca şcolii patru, de unde-am furat maupassant şi l-am vîndut în talcioc, biblioteca judeţeană, în care ascultam vivaldi cu grig şi-o muscă se aşezase pe disc şi se-nvîrtea-n ritmul muzicii, biblioteca liceului călinescu, unde chiuleam cu costică şi cu acea neînchipuit de frumoasă alina, căreia nu ştiu de ce îi plăcea de mine, eu cel nebărbierit, purtîndu-mi hainele cum nu trebuie, şi mai ales puloverul roz, care mă semnaliza de cum coboram din troleu, şi pe care l-am vîndut, ca să vezi, tot în talcioc, apoi biblioteca din coiciu, pe care i-am arătat-o oanei şi pe drum îi explicam cum am sărit eu din tecuci în constanţa şi că din constanţa unde-o să mai sar, oana pe care am întîlnit-o şi-n iaşi, la casa universitarilor, cum stăteam cu amicii la bere, ea s-a apropiat tiptil din spate, mi-a pus palmele la ochi şi m-a întrebat c-o voce dulce „cine-i?“, era acolo şi bodiu, care-mi citea cartea şi rîdea de parafraza la ginsberg, aia cu „cele mai strălucite minţi ale generaţiei mele, sorin şi florin“, şi eu i-am spus „uite, una dintre minţile strălucite stă la masă, lîngă dorin popescu, şi bea fanta“, sau ce avea florin atunci, la care bodiu m-a întrebat „cine-i dorin popescu?“, „cum, nu-l cu-

noşti pe dorin popescu?“, i-am zis şi l-am privit uluit – mai erau dan şi dănuţa lungu, cerasela şi chiar, prin cerasela am dat de schiele, eram cu sorin, ea şi michele în atelierul unor amici pictori, şi cum stăteam pe buturugă cerasela ne-a arătat cîteva schiţe, de unde să ştiu eu că aici, în viena, o s-o văd pe shampa pictînd schiele pe lemn, că pe perete-o să ţin, alături de visul lui dali, portretul nevestei lui, şi că ambele reproduceri îmi vor aminti de-o himeră? de unde să ştiu atunci, în librăria prăpădită din tecuci, privind straniu la cartea cu nume italienesc şi întrebîndumă dacă face banii sau nu, de unde să ştiu că cel care-a scris-o mă va trimite aici, în viena, şi că citindu-i prefaţa la celan în nationalbibliothek o să mi se deschidă minţii die niemandsrose, trandafirul nimănui? romanul lui l-am cumpărat pînă la urmă-n ipoteşti, dintr-o prăvălie unde se vindea ţuică, şi unde dan a găsit reviste vechi de zece ani, apoi am luat şi noi o sticlă pe care am băut-o la lacu' lui eminescu, pe insulă, era şi sorin, o figură şi ăsta, care-mi scrie acum să stau cîte zece minute pe zi în schönbrunn şi să exersez cei şapte ani de-acasă, mi-a mai spus odată că-s porc, după o noapte-n botoşani cînd am băut groaznic, în principal vodcă, şi-n autobuz dormeam cu capu' pe sînu' unei tipe din bucureşti pe care am uitat cum o cheamă (margot!), iar bodiu se făcea că nu mă cunoaşte, deşi cu el

băusem, întrebat fiind cine-i mircea zicea „unu' pe care se chinuia lenuţa să-l trezească“, îmi vine să explodez, – cine-s ăştia? ăştia-s duşmanii mei: cristi cătălin sorin costică silviu şi achim

vezi, cam asta-i proezia

şi totuşi, derrida crede că-i cel mai interesant lucru din lume, mai interesant poate decît lumea însăşi... nici lumea nu-i interesantă deloc, şi nici poemu' ăsta pe care l-am început şi nu ştiu cum să-l mai termin, măcar partea-n care ne aflăm, mîine am curs de germană şi tre' să mă trezesc la şapte, pînă cocoşu' ăla al vecinului lui socrate nu-ncepe dracului iar să cînte

vă las, moarte bună...

iese

celălalt: nu ştiu ce l-a apucat de-a dispărut tocmai acum, la happy end, cred c-a băut cam mult, azi a găsit bere cu doi şilingi mai ieftină la eurospar şi a cumpărat vreo zece, să aibă, plus coniacu'

a uitat aici şi gramatica asta-a lui leist, pe care a văzut-o zilele trecute, plimbîndu-se cu dama, într-un anticariat

subsemnatul singur are dreptul de a tipări şi publica cărţile compuse după metoda gaspey otto sauer

el îşi va da tóte ostenelile de a le perfecţiona neîncetat

tóte drepturile sînt rezervate, chiar şi acela de a edita lucrărĭ nouĭ după numita metodă

auzi

se luminează, acum se vede shampa, pictînd
was malst du? tot schiele?
nu, zice ea
vis, cu cîteva secunde înainte de trezire

Liebe

Ăsta-i marele meu cînt de dragoste
ieri am fost la o bilă şi tacu' mirosea-a tine
iar achim, de sub bronzul lui proaspăt de cuba, mi-a zis
joci fantastic, apoi am băut cîte-un doppel
gin şi-am fumat havane de 10$, la miezul nopţii ne-am
suit pe cămin şi-am aruncat cu pietre-n
copacii burtoşi picotind, şi stînd lungiţi sub clarul de
lună, ca două lumini bulucite, ne-am
înălţat cum remedios către cer, către regenwald, unde
tu, fiară albă în salt, te iveşti prin ferigi.
E poemul pe care nu-ndrăznesc să îl scriu, poemul care
ţeasta-mi umple cu vată de zahăr, de vin
puştii să mi-o înfăşoare pe băţ, pînă cînd, învîrtindu-se
ea se umflă cum roata din prater, şi tot
rostogolindu-se cade-n osloplatz, o einer, chiar în faţa
blocului tău, o keiner, o niemand, o du.
Obosită, încercănată, dar totuşi frumoasă, zîmbind
de sub prosopul orange ca dintr-o portocală

himeră ce-ţi fîţîi trupul plin prin camera mea, pînă
cînd el, din umeri, aripi începe să dea.

Ce nu ştim este singurul lucru pe care-l ştim, iar ce
n-avem singurul lucru pe care-l avem
unde nu sîntem e singurul loc unde sîntem, unde nu
lumnează roza, singura roză se află.
Am trăit şi-am dorit, din kagran pînă-n grinzing, umbrele
ni le-am îmbrăţişat, ochii ne-am sărutat
am văzut cum zorile pleoapa-şi ridică, dintr-o cameră
de cămin răcoroasă şi mică, sîntem unul
dar nu acelaşi, sîntem un sex tremurînd înspre stele
şi-o pieliţă strălucitoare sfîşiată de ele
sîntem un ochi de lanternă în negură-ntins, cu lacrima
peste ape căzîndu-i, o dark dark dark
membrană-n care codiţa minţii mele se zbate, pînă ce
sfera de neant, în zvîcnet, străbate.

Tot ce-am trăit alături de tine, de la cheful monikăi
unde ne-am cunoscut, pînă la serile
cînd, citind vreun le monde vechi în barul irlandez, te
aşteptam în meidling ca soţii blazaţi.
Şi îmbufnările tale, şi motanul nenăscut nińo, acum
zis vasile de gras ce-i, apoi felul cum
n-ai vrut să mă săruţi pe plaja de la majestic, dar

mai tîrziu, m-ai tras realmente în tine
şi-ai plîns în braţele mele, iar lacrimile tale aveau
gust de nisip, tot ce-am trăit împreună
plutind pe ring, de la bristol spre hotel capricorno
în faţa pianinei lui paik, a cinei lui hahn
toate nessurile făcute de tine dimineaţa, drapată-n
pijamaua mea, şi rujul pe care ţi l-ai
uitat posesiv în baie, chipul tău surîzînd din oglindă
străluminat de plăcere şi-ndrăgostit
chipul tău, de ochiu-mi răsfrînt şi iarăşi în tine ivit
liebe, -ntre ape bolborosind, liebe.

Tu eşti sora pe care niciodată n-am avut-o, şi
pe care am necinstit-o noapte de noapte
lacrima creierului meu de cîte ori s-a prelins pe
sexul tău dulce, în întunericul tău roz
şi pe tine îmbrăţişîndu-te, de cîte ori n-am pătruns
în floarea de lumină a sinelui meu
dincolo de care-n bălţi de nimic duh pluteşte, şi
trandafirul în spasm se trezeşte.
Fetiţă, lolită şi nimfă iubită, arcuită spre mintea
care te doreşte, fetiţă, primeşte-mi
cuvintele precum mă primeşti în tine, în negura
ta caldă, şi sperma moale-a scrisului
meu împlineşte-o, pînă ea făt va face, şi-acel

făt cu el însuşi va vrea să se joace.

Aduc a extraterestru, de fapt, cum trec prin tlönplatz
printre grafitti de kugpi & blunzi, sînt
şi eu ca-n coreggio, închipuire de fum sărutînd-o pe io
şi ea ferindu-se, atîta zădărnicie în ceaţa
reclamelor, atîta neputinţă în kahlemberg, cu slawek
şi-atîta amărăciune întipărită-n zăpada
prin care porneşti dimineţile către nicăieri, fără odihnă
în semn de jertfă, aerului alb te oferi
atîta oboseală în tine, printre sînge şi cărnuri, şi atîta
febră-n privirea ce nu străbate, zidurile
zările-n seară-ntristate, atîta neputinţă în scris, şi-n el
atîta tăcere, răsucită spre sine, de ea însăşi
scîrbită, atîta plictis pe ring, printre oameni de sticlă
şi amărăciune, himeră, irealitate şi frică.
Tlönplatz, tlönplatz, în clopotul tău de umbră-mi aştept
minunea, sub ploaia de primăvară-mi aştept
mireasa, de strălucire beat, de stele luminat aştept
inima-mi sîngeră, sexu-mi lacrimă fără ea.

Se va sfîrşi? voi spune şi eu, cum lowell, what next?
fetiţă, îţi voi mai muşca din cărniţă?
mă uit la mine, profilat pe portretul lui rembrandt, cel

cu cercel, am trupul chircit, creierul
torturat de neputinţă, ce-mi mai rămîne? să-nnebunesc?
dar nici atît nu pot face pentru tine.
Tot ce ating se usucă, îmbătrîneşte şi moare, străzile
-mi par linii lungi, cenuşii, şerpi de fum
serile-mi cîntă, dimineţile-mi urlă de aşteptare, îţi simt
parfumul în nări ca acum, dar nu
te mai am, braţele tale albe şalele nu-mi mai cuprind, e
aşa de aiurea, fetiţă, aşa de aiurea.
What next, what next, iar plimbări pe kai, iar vizite-n
schönbrunn, iar veveriţe, iar cafe stein?
iar vizitii, iar hofburg, iar japonezi, iar berggasse, şi
amoruri scurte, înfometate, haioase?
Mă-ntreb dacă toate s-au întîmplat cu adevărat, dacă
te-ai învîrtit tu-n jurul meu ca un şoricel
legănîndu-ţi codiţa, să te scot la plimbare, şi-am mîncat
noi vreodată chinezeşte-n jasmin, sau
ai fost c-un străin? Îmi amintesc doar urme, umbre
mă prăbuşesc, fetiţă, mă prăbuşesc.

Mă prăbuşesc, hélas, dar scriu, şi voi scrie mereu
nimic nu-i mai dulce decît prăbuşirea
acum spăl rufe, după care voi ronţăi nişte chipsuri, şi
voi citi din silesius, spune el undeva
cine-n lume de dulce şi drag preţuieşte ceva, dulceaţa

căderii n-a cunoscut, îmi vor pune
vreo tăbliţă pe uşă-ntru pomenire, la camera 214, aici
a trăit poetul cutare, vizitat de duhuri şi
de iubita lui, care se strecura pe culoare ca o şopîrlă, să
n-o vadă vecinii, aici a murit el de cîteva
ori, din neputinţă, şi-a băut milioane de beri, cu dozele
şi-a construit palate în freistadt, aici
s-a uitat el în oglindă pînă ea a pleznit, lăsînd să se vadă
în undele-i moarte îngerul orb, răstignit.
Ăsta mi-e cîntul de dragoste, încă neîmplinit, cum tot
ce-i omenesc, şi-nceputul furat din bodiu
aş fi vrut să îl scriu în vremuri mai bune, să ţi-l citesc
înainte de-a ne iubi, dar tu eşti acum
unde oare, rătăcind prin ce selvă, heruvim călătoare
aşteptînd ce minune să te doboare?

linişte, plictiseală, vis

21 ianuarie 1997
(die niemandsrose)

ioi, dragoste, nici tu nu ştii ce-i cu tine
vei ajunge-o doctoriţă simpatică, vei cîştiga
o groază de bani şi vei mînca la cantină pe zece şilingi
vei colinda cazinourile cu haite de-amanţi după tine
te vei opri etern în faţa vitrinelor cu bijuterii, vei
începe să-ţi uiţi limba maternă, ţara ta
ţi se va părea la fel de îndepărtată ca şi polul nord
te vei răci, vei bea o mie de ceaiuri fierbinţi şi tot
nu te vei încălzi, vei mai vorbi despre fericire, cu ochii
sclipinzi, şi vei fugi după ea fără s-o prinzi
da, dragoste, nici tu nu ştii ce-i cu tine, cît pojghiţa
asta subţire de aer în care pluteşti va mai ţine
cît oraşul prin care treci ca o fantomă micuţă
te va mai lăsa să zîmbeşti pe sub pălăriuţă –

au trecut aproape doi ani, te-am sunat
de crăciun, dar poate ţi-ai schimbat numărul

cred c-ai mai înfulecat destule îngheţate la tichy
de cînd am plecat, ţi-au lins încheietura destule brăţări
bărbaţii au fluierat după tine, te-au invitat la cină
unora le-ai acordat favorul patului tău, dar nici
unuia nu i-ai dat cît mi-ai dat mie:
o floare-a nimicului, bolborosind

dragoste, un trandafir al nimănui

17 februarie 1998
(café mozart)

enter *mg*, c-o butelcuţă de bere
d-aia de plastic, zic hai noroc, bă
să bem cît mai putem, sînt plictisit
mîine plec în oraşul din coajă de franzelă
cu cerşetori, muieri bine şi cazino
oraş sub fumul ţigării, în care m-aşteaptă
cine, verdammt, un zaţ de senzaţii
o cană murdară, verde, cu toarta ruptă
dăruită de ildiko, şi camera mea din
haus döbling, intru-n ea ca-ntr-o bolgie
şi jamal, cu rîsul lui alb, sau shampa
pictînd cine ştie ce schiele pe pereţi, atît
şi zeama depărtării amară, încît...

ştii tu mă mugure vremea aia
din primăvara trecută, tu te lăfăiai cu bursucul
aici şi prin bukarest, în mansarda ta de trei

coţi, eu visam un vis atît de real
că mă lua greaţa cînd ieşeam din el
era toată negura, desprinsă din axe
şi femei fără umbre, ba chiar fără aşchii
strînse într-una şi aceeaşi femeie
era o sinucigaşă delăsare de sine, eu
martirul neînţeles (ha!), necrucificat, nevăzut
decît în aura clipei, prietenul fără
enghidu, luptîndu-se cu leul (ha, ha!), leu' din
nemeea (se caftea ca pisicu'-n
oglindă, vorba lu' şoitu), acel sfinx trandafiriu, solitar
fără coaste, fără sămînţă, doar vene
şi neputinţa, nepăsarea (dar asta a fost mai
tîrziu), în faţa urbei colorate, a oraşului
fără zgîrîie-nori, doar cu akh-ul sclipind
printre norii ceţoşi, aiuriţi, mîzgălind
cerurile cu voma lor portocalie (mortocalie,
zici tu), şi coffeteria aida, şi restaurantul
iasomie (i.e. jasmin), şi muierea-mi
de atunci, (ştii cum mi-a zis mircea, mamă?
muiere afurisită, la care maică-sa a zîmbit
nedumerită, afurisită da, dar de ce
muiere?), după ea camera mirosea de
parcă s-ar fi ascuns sub pat, era fomee

era fetiţă, era lolită, era madonă
era primadonă! ... cine ce mă perturbă?
mugurul cu glasul lui de turbă

brief aus wien, citeşte *mg* scîrbosul
parisul e-un oraş de convenienţă, c-o veselie
de operetă, de la westbahnhof la hotel, care hotel
eu am stat la alpha, la imperial a stat horia sima
în timpul războiului, şeful guvernului din exil
cum putea să-i placă lui casou oraşul ăsta fără mister
so what? hola! – să lăcrimăm sus la grinzing
în faţa unei halbe de vis bun
simpla bucurie a gesturilor astea de vacanţă
(şi-n disco enigma mi-a zis: m-am
hotărît: nu pot să trăiesc fără tine, dar
acum vezi că poate, vezi, vezi că poate?)
viena se vinde zilnic pe bani, mii de turişti
îi fotografiază sexul fosforescent, dulce
(ramona: ştiu pe unul care avea doar
două cuvinte mai tandre: desfă picioarele)
îşi devorează cu-amor crud pruncii
mai ceva ca femeile din montparnasse
stau la o masă din stadtpark, cu aceeaşi
caldă oboseală pentru altul, o melodie

agreabilă, locul tău gol din café mozart
iar în aer – un cerc alb pe fond alb

28 iulie 1998
(serbăm iar victoria)

sîntem în parisul rahatului de ploaie
în constanţa curvă vioaie, sîntem în oraşul
cu ţîţe de marmeladă, la care sug prunci schilozi
cu bravadă, sîntem în new yorkul maroniu
sîntem în cîntul de-amor al diabolului
către iubita lui, o femeie de ceară, sîntem
în ermitajul românesc al pîntecăraiei, sîntem
la prado, în vremia, vremia, vremiuşka
dragostea mea leneşă, dragoste-absenţă
uite spoerri, zice mincu, deştept băiatu'
nu-l mai ceartă nevasta, cînd de fapt
totu-i din cauză că nu ştii să pierzi, eu
mă magnetizam cu jamaică, dacă şi
cînd vorbeam cu robert (adică, se
miorlăia) tu tremurai, dacă-ai uitat
cum alergam împreună pe kai, ai uitat
ai uitat? cum era cerul de *îmblumat*?

mda, i-am tras cu jamaică, m-am trîntit
pe scaunul ăsta, în faţa ecranului, oftînd
am tastat win, click here to begin, am deschis
iară wordul ş-acum ce să scriu, mai bine
ascult nişte muzică, atmospheric synthesizer
mountain dust, l'apocalypse des animaux
ce aiureală, unde-i mireasma ta de floare
de portocal, parfumul subsuorii tale, al
blăniţei din act, transpirată, lucindă, cui
îi mai fluturi la braţ, especially for you
cu cine te mai preumbli, cu?

ursuleţul ăsta care se suie pe fantă
ăsta din courbet, bucuria vieţii, ăla cocoţat
pe fanta roză (monica: la omul-fantă
al lui nikita, le desena şcolarilor fante pe tablă)
sînt obsedat de cuvîntul ăsta, în temeshvar
stam cu seba la ţuică şi vedeam numa' sexe
prin aer, mi-e rău, bere cafea tărie, call me
everyday, AZI SERBĂM IAR VICTORIA
BĂI CE SPUN ĂŞTIA? CARE VICTORIE?
ÎL CHEAMĂ LUCA, MY NAME IS LUCA
LUCA CEL NEBUN, ARE NERVI, ARE
STIL, vaCILE PLACIDE S-AU AŞTERNUT
LA IERNAT, AHHHHH CUM PRIVESC

ELEE NUTREŢU' CU MUUULTĂ POHTĂ!

it's now safe to turn off your computer
şi dacă nu vreau? hă hă hă-hă

15 septembrie 1998 (mick roşcovanu')

şi cum să scriu eu despre toate astea? cum
să-mi desluşesc mie însumi aerul de vis
teribil de real pe care m-ai făcut să-l răsuflu?
unchained melody, sînt flămînd după
mîngîierea ta, ai adormit odată jucîndu-mi
sexul, atît de firesc, şi te-ai trezit pofticioasă
mă-ntreb dacă mă mai visezi, dacă din aceşti
ani în viena va mai rămîne vreo urmă, dar nu
va fi nici una, totul s-a dus aşa de complet, de
iremediabil, ca şi cum s-ar fi terminat vara, îţi
voi mai zări ochii mari, zîmbitori, îmi vor mai
spune ei: prostuţule, flămîndule, dragostea mea?
ah cum trec toate, ah roada cum se coace, ah
cum rămîne cenuşa doar, ah viaţă, du kannst
mich einmal, am ratat desăvîrşit, *şi-am ştiut*
că voi rata, cît de desăvîrşit, de-aiurea voi rata

ha-ha, ascult simply red şi mă uit la ecranul
ăsta alb, ce-i mai zice roşcovanu' de mick
iarăşi în constanţa, şi-afară, şi-năuntru plouă
un curcubeu deasupra paharului meu, şi hardul
cum toarce, în el mi se odihnesc capodoperele
şi reclama de la fantasio cum străluce în noapte
we're in this together, forever, şi luminile
portului cum clipesc, parcă nu merit atîta
frumuseţe, cine-ar zice că de-aicea se fură
miliarde? cînd vezi bunicii plimbîndu-şi nepoţii
n-ai spune că-s foşti securişti, ah, dar e melodia
mea preferată, walk around, be free and roam
there's always someone leaving alone, uite
că şi-n oraşu' ăsta poţi să mori de neputinţă
să-nnebuneşti coborînd spre vraja mării, ah viaţă
du kannst mich einmal, sătul sînt, roşcovane
vină-ncoa, cîntă-mi la ureche ceva SPECIAL
aia cu *you're so beautiful, but oh so boring*

20 octombrie 1998 (enjoy the silence)

cînd am fost noi împreună, hă-hăă
cînd haleam îngheţată la biancaneve
cînd ne fugăream prin parcul tăbăcăriei
cînd ne sărutam sub lampioanele japoneze
cînd sfîrcul tău avea gust de migdală
cînd te ţineai de mînă cu altul, iar eu
mă întrebam ce vezi tu la maimuţa aia
care te sechestra prin tot felul de hambare
cînd soarele se descojea ca o portocală
în lumina fosforescentă a înserării, cînd
pe plajă, între hidrobiciclete, gleznele
tale se profilau pe răsărit, cînd
zîmbetul sînilor tăi era aşa de trăznit
cînd, hă-hăă, părul tău era arămit, şi
în el pescăruşii roteau lenevit!

ce mai lălăiam noi enjoy the silence
acum, însă, bietul dave este un schelet
scurtcircuitat de injecţiile cu heroină
vocea lui este aşa de impersonală, aşa
de celestă, seamănă c-o ciocănitoare
tristă, tocmai d-aia îmi place mai mult
decît adolescentul imberb, este acum
săracul, foarte lovit de viaţă, o viaţă
pe care n-a putut-o suporta, mă întreb
de injecţiile cărui drog voi fi eu găurit
peste zece ani, care femei îşi vor aminti
cum s-au simţit cu mine-n ele, şi cît
din parfumul lor îmi va rămîne în nări
îmi vine să urlu la gîndul celui care
voi fi, vreun bărbat cu burta revărsată
peste curea, c-o nevastă acrită, şi odrasle
sătule, care se vor găinăţa prin toată casa
ce va mai rămîne din mine cel de azi
care-n faţa ecranului fumez nesfîrşit, din
cea care lîngă mine priveşte, cenuşă, cenuşă
praf în vîntul ce nu se întoarce, în vîntul
plin de frunzele toamnei

17 noiembrie 1998 (verrückt, verrückt)

fellini era fascinat de tipul femeii blonde
masive, un fel de veveriţă ariană, pentru
un personaj ca mastroianni, asaltat de muieri
auzi muzică, the ugly one, cam tango
mai ţineţi minte faza din călinescu?
adică din cartea nunţii, aşa au bărbaţii
în anotimpul ăsta, miros de iasomie
de floare purtată la subsuori, de cămaşă
cu sudoare din act, after shave amoros
uite, în oraşul unde-am iubit şi-am uitat
toamna, pe kaiul dunării, ileana s-a
preumblat zilele astea, şi biblioteca
naţională, unde citeam zilnic, mă întreba
bibliotecarul wie geht's ihnen, mein herr
cum mai e cu dracula, ce mai zice cioran
tot vampir şi ăsta, nu? da, tot un fel
are un stil de-a te încolăci, cu frazele lui

dulci, cu tentaculele albăstrii, de fum, are
un stil de-a te vrăji, cuprinzîndu-te cu gleznele
parcă ar fi o femeie, care să te strîngă în ea
să te stoarcă, şi tu să nu mai ai ce să-i dai
în afară de voma-ţi însîngerată, iar ileana
la nationalbibliothek, proiectată pe cerul
întunecat, ca şi cum aş fi fost eu, în ploaia
unei zile trecute, ca şi cum aş fi fost eu, în
bula altei vremi, as if, als ob, as if, als ob

da, dragoste, au trecut aproape doi ani
destule brăţări ţi-au lins încheietura, ai
mai exclamat uneori verrückt, verrückt
în braţele bărbaţilor, între timp ai învăţat
să conduci, dar mai priveşti încă-n gol
prin parbriz, dragoste, către nicăieri, n-ai
pierdut nimic, nu vei cîştiga niciodată

6 ianuarie 1999
(bovi & momi)

în parcul cu-alei, la universitate, vezi
mai mulţi cîini decît studenţi, unii
sînt masteranzi, alţii preparatori
ăsta cu limba scoasă-i mişculevici
amicul din ferestre nouăşopt, căţeaua
slăbănoagă-i momi, asistenta, infatigabila
sifilidă, cerberul sîrmos este bovi
priveşte în jur maiestuos, bolborosind
ceva în latină, bovi şi momi, lolek
şi bolek, ormuz şi ahriman, şi acum
facem o scurtă pauză pentru publicitate:
mafia în concert la polivalentă, tatulici
la avdienţă naţională, iar tavi paler
întrebare: pe cine-l scarmănă tavi paler?

tocmai acum, cînd frunzele cad
ăştia de ce-şi închid mobilele? sînt

inconştienţi? alkpo, maria tu iaşti? ce
faci domne, iaşti dealer dialog şi ce faci?
hai să-l bîrfim pe bursuc, cătălina cică
ce să zic, bine că l-a dat afară pă *mg*
din casă, gili zice că, bursucu-i preşedintele
buzăului? moshmi: bursucule am convieţuit
fraiere, am stat doi ani în acelaşi oraş
iar fraierul din buzăul lui: BĂI, EU
SUNT BURSUCUL, PREŞEDINTELE
NIMICULUI EUFORIC, SUNT
URMUZUL, MANGAFAUA, BIBICUL!
dixit bursucul, cu care-am petrecut
o noapte într-un imobil din romană, care
săracul, de-atîta scîrbă, a sărit în aer

halal şoitule, n-ai dat şi tu un merţan
vezi că ăsta s-a făcut cam cîinos, mosh
mondine îşi miroase fularul, a primit nişte
vederi din italia, she's waiting for the night
to fall, gili citeşte haltera cu zurgălăi
eu beau whiskey din ploscă, sînt abstras
ce mă interesează pe mine bovi & momi
zît! she's waiting for the night to fall
aici, la capătul lumii, căci într-adevăr
există o zonă în care te afli realmente

la capătul lumii, aşteptînd noaptea să cadă
stelele să răsară, şi cine ştie ce nălucă
să-ţi strălumineze mintea (mai ştii
ce ţi-am zis, atunci, în noaptea cu iz
de iasmin? vreau – dar mare – VREAU
SĂ TE STRĂPUNG!) eh, asta e, a fost
cîndva altcîndva, cum de m-ai fermecat
himera mea cu sex dulce, bărbat

25 mai 1999
(la bucale cu ramon)

ne-am înţeles să nu mă atingi, şi uite
acum stai cu genunchiul pe fundul meu
dacă-l ai aşa mare, i-am zis, m-am întors
pe cealaltă parte, radioul se oprise, cică
faci tu cafeaua? ei asta-i, eu sînt musafir
iau doar o căpşună şi sar în metrou ca-n
şaua calului, după care la tren, văd
în parcul din faţa gării lume strînsă
poliţie, fotografi, un ţigan chel, burtos
mort astă-noapte, cu faţa mîncată de
şobolani, ca şi cum cineva i-ar fi şters-o
cu glasspapier, aveam o uşoară repulsie
dar l-am privit totuşi, în fond cineva (alt
cineva) ar trebui să ne radă la toţi feţele
c-avem unele, de ne-ar vedea lombroso!
mînca-ţi-aş, de-ar şti doctoru mengele!

era ultimu tramvai şi l-am luat invers
cred că *expre*, avea o mutriţă ramon, de
şoricar visător, şi cînd am urcat, să-ncre
menesc: eram în altă lume! sărisem la
trambulină! (tramvaiul ăsta avea şi
staţii *între staţii*, la una au coborît doi
călători şi-am rămas singur, m-am chiorît
deci mai bine), era un tramvai vienez
cu mobilier de lemn, lăcuit sclipicios, şi
reclame cu *wienerfest*-ul de anul trecut!
(ar fi putut fi cinciul, tramvaiul cu care
te conduceam pînă-n prater, apoi în kagran)
crainicul nu anunţa staţiile, ci oprea conştincios
maşinăria zuruindă, habar n-am cît m-a dus, am
coborît într-o haită de cîini, care (curios) tăceau
meditativ, şi-ntorcîndu-mă la bulevard am avut
vreo oră senzaţia că, de fapt, voi nimeri-n
schwedenplatz, unde tu răsărind leneşă din
u-bahn să-mi aluneci la braţ, ramon mă
aştepta la o terasă cu trei mese, d-aia, trîntită
direct pe asfalt, ronţăind nişte căpşuni, fireşte
mă tot botezase, avea vreun rost să-i explic
că, deşi întîrziasem ceva, dincolo trecuseră
ani? ei, care terminase filosofia? *quatsch*!

of, doamne, cu chestii d-astea cum să
intrăm noi în nato, zi tu ramon! ce dacă
ţi-am atins fundu? îl ai aşa mare! oricum
mădularu-mi era întins ca un arc! am fi
năvălit în ue! am fi aderat la euro! am
fi zburat cu-avioane mirage! dar acum
gata, eu tre să-mi iau doctoratu (doar
am drum în centru), tu tot cu mateloţii
tăi să rămîi (vorba aia: eşti frumoasă
dăşteaptă şi-ahtiată de bani, în urma ta
fac coadă şmecherii, înţoliţi şi babani)

24 august 1999
(herderu, pulitzeru)

m-aşez la masă, ia linişte, scriu! toţi
ăştia s-au întins, moshmondine compune
un cîntec de zori, ieri a fost ziua ei
dar nu şi-a dat seama, ţine-n braţe
un motan care încă n-are nume (şi
dacă nu, care va să zică nici nu există)
eu i-am zis falstaff, ea cică-i dănuţ
halal, hai la copacabana, acolo bem gratis
fumăm haş, găsim curve, eu cu ochelarii
mei de apocalipsă-o să fac prăpăd, e vară
afară, miţu scheaună apucat, îl luăm
şi pe el, să nu-i intre vreun şarpe în fund
bă voi ştiţi clipu cu chemical brothers?
aşa mă văd eu dimineaţă-n oglindă, mă
uit la mine şi văd chibrituri, mă frec
pe dinţi cu gămălii de chibrituri, îmi
dau foc să (rimează) busuioc, bă cît e ceasu

fratre nostrum! ăla-i cu prostituţia, ăla
cu iepuraşu, noi de ce nu fratre nostrum?
i pak tomiscanii-au pronit cu oşti să ne
bată, zi-le musiu (gor)geo(us), zi-le ovide
cu bucuria-n suflet, ai luat herderu, pulitzeru
a scris şi dimisianu, ai cărţi la ex ponto bă!
la care *mg* hai să ne batem joc unu d-altu
da aşa rău, să muşcăm, să vedem care
are curu mai gros, că de frumos ştim
îl are oricine în ziua de azi

z'ce nu, nu mişca, că ieşi din poză, pe
bordul maşinii de scris o mulatră-mi
face semne, costă restul la un bilet
de troleu, azi am scris lamentaţia ioanei d'arc
a lu stanca, cu-amantul foc, *her first*, ce-şi zicea
ea? că de ce armuri, chestii, în loc să-amestece
cîntînd aluatul la pîine? de ce oşti în loc să
pedaleze la şosea cu daniel bănulescu? de ce-n
franţa în loc de-o bere la bidon cu *mg* şi mircea
ţuglea aici, la cireşica? în loc de-un taifas cu cătă
& moshmondine? în loc de suplimentu de marţi?
în foaie se vede *ufd*-ul, unde *mg* a fost vicepreş,
acum mă pozează la maşina lui de scris (vezi foto) [*mg*??]
care nici diacritice n-are, nici conectată la net

nu-i, ah şi mulatra cum îmi zîmbeşte, ioana d'bănulescu mă urmăreşte, şi moshmondina cum îmi toceşte, căpăţîna alb-duhnitoare de balenă, guvide, rac-caracatiţă-peşte!

28 septembrie 1999 (aşchii, pulbere, down)

mă sîcîie, -mi freacă ridichea
-mi tot dă cu barosul la oase, mă
încolţeşte, dumnzzzăul lui! degetele
de la picioare-mi sînt tumefiate, gleznele
au parcă lanţuri, m-aş ridica de la masa
asta doar să mă prăbuşesc în pat, iată
-mă cu şde mii de warp cătră stele
ţîşnind, iată-mă bleg în şanţuri, nu
vreau nimic, mi-aş îndesa-n cap vată
să ardă mocnit, mi l-aş turti
cu cheia franceză, nu vreau nimic
nu văd înainte, înainte e ceaţă, sînt
încolţit, mă latră javrele, ca nişte
tirbuşoane mă pătrund colţii lor, sînt
în volbură, tras de curenţi, o maimuţă
de pluş cu ochii de plastic, nu-mi aparţin
(am făcut-o vreodată?), căpăţîna

mea ouată-i de cine? sînt aşchii
pulbere, down, alunec sub masă

mă lasă

14 martie 2000
(crahul, sfîrşirea şi chinul)

ah România, taur alb, cum pătrunzi tu-n europa
sora lui cadmos, România, tu vei salva lumea
eşti cea mai mare bombă pusă vreodată de teroriştі
ea nu se cuprinde pe sine, nu poate fi
dezamorsată, România, aici este buricul, teba
neuromancerul veşnic, este ultima bolgie
răhăţelul care nu vrea să iasă, aurolacul în transă
cum stă cu botu-n punga jegoasă, ceilalţi trec
ocolindu-l cu grijă ca pe-o mică vietate murdară
dar el măcar ştie, a înţeles, călăreşte furtuna
pe-un vierme ca-n dune, România, tu nu vei fi
fericită niciodată fiindcă ştii că nu există
fericire, ci doar tristeţe, dezmăţ, resemnare
lumea-i un joc de bingo la care n-ai luat bilete
un fel de tauromânia show, o drăcovenie
lumea-i ceva pe care faci pipi, şi cum te laşi
tu pe vine! ce şuvoi scoţi! cît de fierbinte! eşti

un taur alb ca smîntîna, mon amour România
îţi stă cerul zebrat înainte, un film mut la care
tu eşti muzica, eşti ca monstrul din loch ness
zbătîndu-se pe maluri, ca yeti în cuşcă, la bîlci
dar vei veni tu, România, oiţă bîrsană, ţară
ce n-ai fost nicicînd o patrie, vei veni din
ecranul televizorului stins, să anunţi
crahul, sfîrşirea şi chinul

cumplit cum merg toate de rău p-aici, îmi
zice o-amică întoarsă recent, în ziar citesc
că-n tine, adică-n burta ta, au rămas doar
cei care vor stinge lumina, amin, va fi-a lor
împărăţia ăstui land deşert, ei vor aduna cioburile
cutiile de conserve, ei vor trage cortina, pe ei
îi va urmări damful regiunilor tale intime
subsuorile, menstra mumei denaturate, vor fi
ultimii azilanţi în sfîrşire, cerşetorii chinului, cei
născuţi în dezastru, cu salbe de scoici fluturînd
peste mările negre, doar ei, România, vor rămîne
cînd totul va fi ras de lama buldozerului, doar ei
îţi vor zări crahul, sfîrşirea şi chinul

faţa din spate

asta-i o carte neterminată, şi la care, oricum, n-am chef să mai scriu (eu însumi, de altfel, sînt cam neterminat, cînd mă uit în oglindă, am scris undeva, văd chibrituri), mai mult, în cartea asta ar fi trebuit să fie nu unul, ci trei volume oarecum distincte, da' cînd să scriu eu trei volume, în troleu? mai toate proemele au şi ele ceva neterminat, e ca şi cum ai ieşi la plimbare, voios, sub soarele umed, şi te-ai întoarce obosit seara tîrziu, sînt proeme al căror „final" mi-a părut atît de problematic încît l-am lăsat baltă („lăsatul baltă", ce chestie-a naibii s-ar putea scrie şi despre asta!), proeme la care n-am mai vrut (sau putut) să scriu, ei şi? cam ştiu ce vor spune cititorii mei, inocenţii, suficienţii şi eficienţii, şi la drept vorbind nu prea-mi pasă, căci actul ăsta, de-a publica o carte, seamănă cu lepădarea de prunc (ăla, de hamsteri ros, cum am scris într-un alt proem, într-atît de neterminat încît l-am lăsat baltă *de tot*), o carte n-o scrii, ci te lepezi de ea mîzgălind-o sau, mă rog, împungînd-o cu mouse-ul (altă idee: să te baţi cu

mouse-ul, să-i tragi vreo două maimuţei care se reflectă-n ecran, s-o razi din memorie), iar dac-o şi publici, atunci se cheamă c-ai făcut avort întrutotul, însă fătul era-n mine mort de multă vreme (şi l-aş fi botezat cu numele meu!), s-a tot chircit în marsupiu şi-acum zace-n formolu' cărţii ăsteia, l-am pîndit să văd dacă mişcă dar nu, el tăcea, tăcea şi nu se năştea, avea o faţă dacă-l priveai din spate, un spate dacă-l priveai din faţă...

Cuprins

mircea ţuglea **6**
dedicaţii 6

UNELE, ALTELE **9**
i 9
(intro) 10
ochiul tău 11
(btlie, tălibt) 13
gust de august 14
(clipuri erotice) 15
la o fotografie 16
începe să scrie 18
o umbră ea tace 20
cinci lalele 21

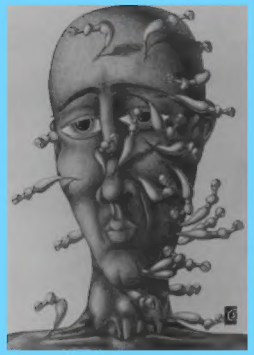

terasa colonadelor blues 22
live! unplugged! 24
(chestii adînci) 26
la sifoane, remix 27
ii 29
[io, mircea ţuglea, ajuns...] 30
[un poem de-al fratelui meu...] 31
[dimineaţa, ghirlande de cer...] 32
[şase şase doi cinci nouă doi...] 33
[vai, ce plictiseală, doar...] 35
[mimă-i lumea, şi cu dînsa...] 36
[ea era frumoasă, ca urma de glonţ...] 37
[tu eşti dulce şi soft, cum...] 38
[toamna, -n oraşul cu caleşti...] 39
[io, leopoldus, humil serv al...] 40

POEME VIENEZE **45**
Allein 45
I. Vino-n Wien să bem un vin... 54
II. Amor în Schottentor... 59
III. Metoda Gaspey Otto Sauer... 64
Liebe 70

LINIŞTE, PLICTISEALĂ, VIS **79**
21 ianuarie 1997 79

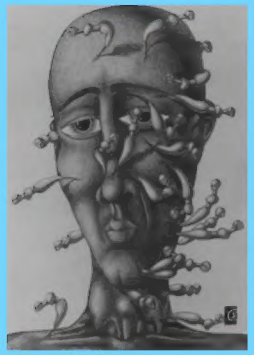
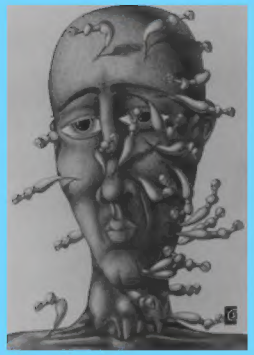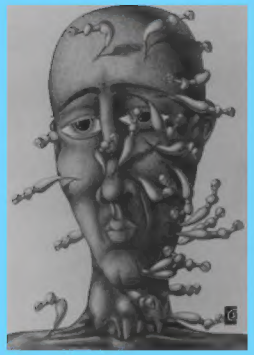
17 februarie 1998 81
28 iulie 1998 85
15 septembrie 1998 88
20 octombrie 1998 90
17 noiembrie 1998 92
6 ianuarie 1999 94
25 mai 1999 97
24 august 1999 100
28 septembrie 1999 103
14 martie 2000 105
faţa din spate 108